

HANA RADULÍČOVÁ

VYKOUPENÍ

KDYŽ NEŠTĚSTÍ ODHALÍ TVÁŘ PRAVDY

ROMÁN

xyz

Vykoupení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Hana Radulíková

Vykoupení – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa. Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Hana Radulić, 2026

Translation © Pavel Pilch, 2026

Cover design © Martina Šořovská, 2026

© Nakladatelství XYZ, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-7019-0

ISBN e-knihy 978-80-267-7031-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-7032-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-7020-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

VYKOUPENÍ

HANA RADULÍČOVÁ

xyz

PRVNÍ KAPITOLA

Únor 2024

Německý pilot se staromódním knírkem přijel na letiště s výrazným předstihem. Nepospíchal a cestujících procházejících kolem si nevšímal, jen sem tam na půl ucha zaregistroval nějaké to slovo nebo čísi křik či zvolání. Hlášení z reproduktorů nevnímal, stejně jako nekonečný zvuk koleček kufrů jedoucích po vyleštěné podlaze.

Jako v babylónské věži, kdy Bůh lidem zmátl jazyky, aby si navzájem nerozuměli – tak i letiště ve Frankfurtu dnem i nocí vibrovalo všemi možnými řečmi.

Německý pilot se staromódním knírkem se pouze tady cítil jako doma, ačkoliv ve své dlouhé, téměř čtvrtstoletí trvající letecké kariéře poznal nespočet světových letišť. Proběhlo kolem něj nějaké dítě, upadlo na zem a rozplakalo se. Zatímco jej mladá žena brala do náručí, usmál se na toho šikmookého chlapce, a poté přes prosklenou stěnu vzhlédl k obloze.

Brzo už tam nahoře bude zas, pomyslel si spokojeně, navzdory nervozitě, kterou cítil už od časného rána, kdy se v Mo-
huči připravoval na cestu. Věděl totiž, že dnešním letem, po
více než měsíci, opět poletí i ona.

Hleděl na zimní nebe a vzpomněl si na citát, který mu, za-
rámovaný v překrásném rámečku, věnoval syn k nedávným
šestačtyřicátým narozeninám. Pověsil si jej do předsíně. Ne do
své pracovny, ale hned ke vstupním dveřím, protože chtěl, aby
ta da Vinciho myšlenka byla vždy to první a poslední, co uvidí,
když odejde nebo se vrátí domů.

*Jakmile vyzkoušíte létání, budete navždy chodit po zemi s oči-
ma obrácenýma k nebi, protože tam jste byli a tam se budete vždyd-
ky chtít vrátit.*

Někdo mu vrazil do ramene – zamračeně se ohlédl. Sly-
šel *sorry*, ale to už mladík s velkou krosnou na zádech zmizel
v davu. Nervovali ho cestující, kteří se tlačili všude kolem nalo-
žení jako muly, ale byl příliš slušný na to, aby komukoliv cokoliv
vyčetl.

Německý pilot se staromódním knírkem přeci jen přidal do
kroku. Pokud bude v letadle dřív než ona, mohl by se snad i vy-
hnout setkání.

Stovky cestujících proplouvaly letištními terminály všemi
možnými směry. Mezi přepážkami a restauracemi, obchody
a kavárnami, záchody, informačními pulty a pásy se zavazadly.
Ti uvolnění, stejně jako i ti, kteří létají často, procházeli kolem
těch nervózních z nadcházejícího letu a těch, kteří se vztekali
kvůli zpoždění. Jedni byli netrpěliví, aby už byli v cíli své cesty,
zatímco druzí se rozvalovali na lavičkách, jako by jim patřil vše-
chen čas světa.

Každý rok touto přestupní stanicí mezi přílety a odlety projde šedesát milionů lidí. Každá duše představuje jeden vlastní osud.

Mladý Angličan ve vánočním svetru si prorážel cestu masou lidí, aby měl za sebou co nejdřív check-in. Podíval se na hodiny, aby zjistil, zda vůbec přišel včas, načež dostal ránu do zad.

„K čertu, dávej bacha!“ obořil se na mladíka s velkou krosnou na zádech. Na jeho zkroušené *sorry* reagoval našťvaným obličejem.

Postavil se do poměrně dlouhé fronty. Chtělo se mu na záchod a přemýšlel, jestli má nejdřív vykonat, co musí, nebo si předtím nechat potvrdit letenku do Prahy. Rozhodl se svůj měchýř potrápit ještě chvíli.

„Měli jsme to udělat online, říkala jsem ti to,“ zaslechl za sebou anglicky.

„A proč jsi to teda neudělala?“

„Nestihla jsem to, nechal jsi všechno na mně.“

„No tak, nerozčiluj se, kotě. Jedeme přece na dovolenou.“

Když se Angličan ve vánočním svetru nenápadně otočil, mladý pár se zrovna líbal. Ihned se od té scény odvrátil. Ten pohled ho bodl u srdce. Už se neohlížel a snažil se neposlouchat, co si ti dva zamilovaní povídají.

Konečně se dostal na řadu, odevzdal zavazadla a odběhl na záchod. Zbývajícím čas do bezpečnostní kontroly si krátil nijak zajímavým googlováním na mobilu.

Během kontroly jednomu tlustému muži před ním trvalo snad celou věčnost, než si rozeplnul opasek u kalhot, jehož přezka neustále rozeznívala detektor. Nějaká dívka šátrala v kabelce a potom dobrou minutu i po kapsách, než konečně

v zadní kapse u kalhot našla mobil. To si ti lidi nemůžou včas ze zavazadel vytáhnout mobily a další elektroniku, než aby pak zdržovali ve frontě, pomyslel si vztekle mladý Angličan ve vánočním svetru.

Když konečně nastoupil do letadla, tvář měl stále protaženou nespokojeností. Vůbec se mu na tu cestu nechtělo – nejdřív musel do Frankfurtu a teď, hned druhý den, do Prahy. Byl našťvaný na svého kolegu, že do Prahy nejel on, jak zněla původní dohoda. Místo toho však zůstal ve Frankfurtu déle, aby mohl navštívit svou nemocnou příbuznou. Kdyby bylo vše podle původního plánu, mohl teď být doma, v teple svého londýnského bytu. Ale takhle, jen co přiletí do Prahy, bude muset ještě ke všemu najít autobus jedoucí do nějakého českého města, o němž nikdy neslyšel.

Posadil se na své sedadlo. Za sebou slyšel ženské hlasy. Bylo mu vedro, tak si sundal bundu a zůstal jen v červeném svetru s bílými soby. Byl to dárek od sestry. Nikdy by si ten svetr neoblékl, kdyby si před cestou stihl ještě vyprat.

Za ním seděly dvě starší ženy, které neustále štěbetaly. Zdálo se mu, jako by mluvily obě současně, a obzvlášť ho rozčilovalo, jak se jedna z nich hlasitě a naprosto nemístně chichotala. Nerozuměl jim. *Zjevně to jsou Češky vracející se domů*, pomyslel si zamyšleně.

Předtím než se posadil, věnoval jim našťvaný pohled. Vedle něj se usadil drobný stařík, který příliš hlasitě smrkal, takže po chvílce vrhl přísný obličej i na něj.

Konečně! pomyslel si mladý Angličan ve vánočním svetru, když uslyšel zvuk startujících motorů.

V pilotní kabině vládlo sterilní ovzduší.

Německý pilot se staromódním knírkem se jako vždy plně soustředil na pracovní činnosti. Jako kapitán přenechal řízení prvnímu důstojníkovi, zkušenému a sympatickému třicátníkovi. Kolega do kokpitu vstoupil brzy po něm a stručně okomentoval jeho nový *look*, že s tím knírkem vypadá jako Clark Gable. Odpověděl mu úsměvem, protože nevěděl, jestli je to kompliment, nebo ne.

Když cestou do pilotní kabiny prošel kolem ní, zdvořile ji pozdravil, a ona mu stejně slušně odpověděla, ale s překvapeně zvednutým obočím, z čehož usoudil, že se jí jeho knírek nelíbí. Ale na tom už stejně nezáleželo.

Pilotní posádka se zcela koncentrovala na proces odletu. Komunikace s letovou kontrolou probíhala jako obvykle – stručně a jasně. Po nedávných sněhových přeháňkách byly podmínky k letu opět příznivé.

Airbus A321 na lince z Frankfurtu do Prahy se dal do pohybu. Zaujal své místo na ranveji a motory přidaly na otáčkách. A pak vyrazil rychle kupředu.

„V1,“ ohlásil německý pilot se staromódním knírkem ve chvíli, kdy Airbus dosáhl rozhodovací rychlosti, při níž už není možné startovací proceduru zastavit.

„Rotate,“ zaznělo dál v kokpitu a letadlo se odlepilo od země.

Když se zdviženým nosem stoupalo, v pilotní kabině vládla stále vážná, ale klidná atmosféra. Vše bylo v nejlepším pořádku.

DRUHÁ KAPITOLA

Alexandra, dříve

Zimy v Hanau byly v posledních letech stále mírnější, ale klimatické změny, které se nevyhnuly ani tomuto městečku nedaleko Frankfurtu, přinášely i období polárních mrazů.

Alexandra přes okno pozorovala šedivé nebe, které naznačovalo, že bude sněžit.

Co se před deseti lety přestěhovala z rodné Prahy do Německa, neužívala si už tolik sněhu jako v době svého dospívání v Česku. Její děti, Jan a Angela, neměli sněhové radovánky tak rádi jako ona. Více se těšily na léto a koupaliště a v posledních letech, kdy si to její rodina konečně mohla dovolit, také na dovolené u moře. Přesto, kdykoliv napadl sníh, jim otec pomohl postavit sněhuláka, kterému Alexandra na hlavu narazila hrnec, jenž se obvykle do dalšího sněhu někde ztratil.

Od představy hanauského sněhuláka ji vzpomínky odvedly k zimám jejího raného dětství, kdy byla bezstarostnou holčič-

kou, jejímž největším problémem bylo najít opravdovou mrkev na sněhulákův nos. Stavívala ho v Krkonoších, kde měli Slavíkovi v devadesátých letech chatu.

Snažila se setřást staré vzpomínky, které v ní občas vyvolala nějaká myšlenka, událost nebo detail, protože nechtěla, aby jí kazily dobrou náladu, ale toho rána se jí to nepodařilo. Děti ještě spaly a bylo příliš brzo na šramocení v kuchyni, aby je neprobudila cinkáním nádobí. Proto zůstala u okna a pohledem sjela z nebe na dvorek, kterému stále vládla zimní tma.

Během školních prázdnin s rodiči jezdívala do Krkonoš, kde se naučila lyžovat. Lyžování jí šlo a v Praze ráda chodila plavat na bazén, díky čemuž měla už jako mladá silné a vyvinuté tělo. Obecně měla sportovní talent. V hodinách tělocviku patřila mezi nejlepší ve skoku do výšky a ke konci základní školy začala hrát závodně basketbal. Měla vysokou postavu, uměla to s míčem, a proto byly její vyhlídky v tomto sportu velmi slibné.

Nevěděla jistě, kdy přišla ta chvíle, kdy se její bezstarostný život začal hroutit, ale důležitým momentem a velkou změnou během dospívání bylo stěhování na Vyšehrad.

Když dokončovala základní školu, rodiče zničehonic prodali chatu v Krkonoších a hned potom i byt na Hájích. Tříčlenná rodina Slavíkova se pak přestěhovala do překrásného domu na Vyšehradě, přesně takového, o jakém už dlouho snila její matka Renata. Se stěhováním do zámožné pražské čtvrti jako by z Alexandřina života navždy vyprchalo vše, na co se těšila a v co doufala.

Její velký sen o tom, že jednou bude hrát profesionálně basketbal, v což doufal i její trenér, vzal za své ve druhém ročníku gymnázia.

„Už sis s míčem hrála dost dlouho, je čas, aby ses soustředila na svoje budoucí povolání,“ řekla matka Renata a odkopla basketbalový míč, který se odkutálel do garáže, pod kola otcova Lexusu.

„Ale pan Matoušek říkal, že bych už příští rok mohla jet s týmem na turnaj,“ zklamaně se podívala na míč a pak na matku.

Renata opatrně stoupala po nedávno vydlážděných schodech vedoucích ke vchodovým dveřím domu.

„Nepřichází v úvahu, abys ztrácela čas nějakými sportovními soutěžemi.“ Mračila se a z výšky si prohlížela nové schodiště. „Měli bychom rozhodně natřít zábradlí... možná nějakým odstínem tyrkysové, stejným, jakou mají dlaždice.“

„Je to turnaj na úrovni...“

„Už jsi ve druháku, Alexandro,“ podívala se na dceru přísně. „Musíš se připravovat na stomatologii. To není žádná sranda,“ podotkla úsečně. „S tátou už jsem všechno domluvila. Brzy si otevře soukromou ordinaci, a až dostuduješ, budeš mu pomáhat. A jednou budeš mít i vlastní praxi. Zuby se budou kazit pořád. S balónem si můžeš hrát ve volném čase,“ mávla rukou. „Pokud vůbec nějaký čas budeš mít,“ dodala posměšně.

„Ale já nechci studovat stomatologii. Chtěla jsem jít na sportovku.“

Poprvé vyslovila nahlas své přání ohledně dalšího studia, ačkoliv neměla v plánu udělat to takto, na dvoře a ve chvíli, kdy se matka zrovna vrátila z práce. Jako docentka na pražské ekonomické fakultě měla Renata spoustu povinností a vedení disertací jí zabíralo spoustu času i doma. Alexandra jí proto svůj záměr zapsat se na sportovní fakultu plánovala sdělit při vhodnější příležitosti a rozhodně v přítomnosti otce, protože

doufala, že ji podpoří alespoň on. Ale teď jí došlo, že doufala marně.

„Neblázní, Alexandro. Co je to za studium?“ vykřikla rozčileně a ohlédla se k sousednímu domu. „A uklid' ten balón, ať tátovi nepřekáží, až bude vyjíždět z garáže.“

Vešla do domu a dcera se svěřenou hlavou sebrala míč. Dala jej do tašky, kterou uklidila do police v garáži. Už nikdy ho nevzala do rukou.

Následujícího dne trenérovi ve škole sdělila, že už nemůže dál trénovat. Se sevřeným hrdlem mu zalhala, že jí to doporučil lékař. Když se jí starostlivě ptal, co jí je, vykoktala, že nejdříve musí na vyšetření a že ještě nezná přesnou diagnózu. Pan Matoušek pouze přikývnul. Už se jí na nic nevyptával a ona věděla proč. Ačkoliv o tom s nikým nemluvila, ve škole se stejně o tragédii u Slavíkových dozvěděli.

Pozorovala svůj hanauský dvorek, na němž se pomalu rozednívalo, a opět se marně snažila zbavit ošklivých vzpomínek. Namísto toho se jí však oči zalily slzami. Ptala se sama sebe, jestli někdy najde sílu povědět dětem o všem, co se stalo během jejího mládí, nebo pro ně bude lepší, aby se to nikdy nedověděly.

Její manžel byl jediný člověk, kterému kdy vyprávěla o tragédii, k níž došlo ještě před jejím narozením. Pouze jemu řekla o osobě, kterou nikdy nepoznala, ale která přesto silně poznamenala její dětství. O holčičce Kassandre, své sestře, jejíž obraz ji pronásledoval jako temný stín na cestě do světa dospělých.

Teprve po příchodu do Německa a hlavně po tom, co se sama stala matkou, už ji tolik netrápil pocit viny, že rodičům nedala to, co od ní chtěli a očekávali.

Když poprvé vzala do náručí své prvorozené dítě, syna Jana, slíbila si, že od té chvíle se bude věnovat pouze budoucnosti a své nové rodině. Nezapomene na to, co bylo, ale nedovolí, aby jí minulost ovlivňovala život, který má ještě před sebou. Teď, ve svých jednácti letech, věděla, že se jí to povedlo. Konečně mohla o Kassandre přemýšlet bez toho zničujícího pocitu, že v něčem zklamala a že nenaplnila očekávání rodičů.

Jak časem zjistila, byla naprostým protikladem jejich prvorozené dcery.

Že tu před ní Cassandra byla, zjistila, když začala chodit na základní školu. Prozradila jí to babička z otcovy strany, která ji občas ve škole vyzvedávala.

Alexandra tehdy netušila, že jí babička pověděla o rodinném neštěstí z čisté zloby a vzteku na svoji snachu, kterou nesnášela. Když babička zemřela a Renata své tchyni nepřišla na pohřeb, pochopila, že jejich nepřátelství bylo vzájemné. Alexandra slyšela, jak otec k dědečkovi u katafalku rozladěně zamumlal výmluvu, že manželka musela akutně odjet na služební cestu. Pravdou bylo, že Renata skutečně odcestovala, ale do Vídeňského Nového Města na návštěvu ke své matce, původem Rakušance, která se podruhé vdala.

„Víš, Saško, že jsi měla sestřičku?“

Alexandra, které pouze babička říkala Saško, zatímco pro ostatní byla nejčastěji Alexandra nebo výjimečně Alex, na babičku překvapeně koukala. Statná žena s nápadně obarvenými oranžovými vlasy si přeci jen pomyslela, jestli se s tou informací neunáhčila, vzhledem k tomu, že její vnučce bylo teprve sedm let. Ale to hlavní už bylo řečeno.

„Měla jsem sestřičku?“

„Netěší mě, že ti to rodiče ještě neřekli. Máš právo to vědět,“ odvedla ji k lavičce a opatrně pokračovala.

„Před sedmnácti lety se tvým rodičům narodila první dcera. Pojmenovali ji Cassandra, ale všichni jsme jí vždycky říkali Kaska.“

Byla tou informací tak překvapená, že jenom otevřela ústa a dál zírala na babičku. Nikdy dřív neslyšela, že by se někdo jmenoval Cassandra, a už vůbec že by měl přezdívkou Kaska, což ji ještě víc zmátlo. Chtěla se babičky zeptat, kde její sestra je, ale dětský instinkt ji upozornil, že taková otázka není na místě.

„Kaska bohužel onemocněla,“ pokračovala babička zdrceně a smutně se na vnučku podívala. „Byla jen o něco mladší než ty, měla sotva šest, když doktoři zjistili, že má nádor na mozku.“

Alexandra vyvalila strachem oči. Nevěděla, co je to za nemoc, ale došlo jí, že sestru už neuvidí.

„Kaska prodělala těžkou operaci a léčbu, ale bohužel, po dvou letech boje s nemocí umřela. Bylo jí tehdy jenom osm let.“

Nic na to neřekla, ale neodvážila se babičky vyptávat dál. Ta si poté, co jí to pověděla, nějakou chvíli utírala slzy. Nevěděla, jestli o tom, co jí babička povyprávěla, má mluvit před rodiči. Ale jelikož se bála, jak budou reagovat, rozhodla se mlčet. Na to, co se dozvěděla, však nezapomněla.

Byla před dokončením základní školy, když před ní otec zesnulou dceru konečně zmínil. Rodiče renovovali ložnici a on jednou večer otevřel víko jakési plechovky, kterou do té doby Alexandra neviděla.

„Vím, že ti o ní babička Ludmila už dávno pověděla.“

Z plechovky vytáhl fotografii. Vzala ji do ruky a němě na ni hleděla.

Ačkoliv ji stín tajemné sestry pronásledoval už od toho dne, kdy jí o ní babička řekla, a ona se často ptala, proč jí o tom nikdy nic nepověděli rodiče, bylo to teď poprvé, kdy se mohla podívat, jak Cassandra vypadala. Fotografie své první dcery rodiče celá ta léta schovávali daleko od jejích očí. Občas se zamýšlela, jak asi sestra vypadala a jestli jí byla podobná. Teď však překvapením oněměla.

Na obrázku byla překrásná usměvavá holčička s dlouhými vlnitými blondátými vlasy a světlýma očima. Byla vyfocená v nějakém sále v růžových baletních šatičkách s piškoty na nohou. Byla štíhlá, dalo by se říci hubená. Jednu ruku měla s grácií položenou na tyči, druhou opřenou v úzkém pase. Alexandře připadala jako jedna z těch malých hereček, které vídala ve filmech.

„Vyfotil jsem ji po hodině baletu. Máma jí rozpustila vlásky, jinak při tanci měla vždycky drdůlek.“

Otec mluvil tiše. Nakláněl se nad fotografií v její ruce. Nenápadně se na něj podívala a v jeho tváři spatřila neobvyklý výraz. Smutný, něžný, skoro jako by se měl rozplakat. Byl to pohled, jaký jí nikdy nevěnoval.

Po chvíli mlčení se zeptala, kolik bylo na té fotce Kassandře let.

„Pět let a sedm měsíců,“ odpověděl okamžitě. „Brzy potom jsme zjistili, že je těžce nemocná. Byl to hodně vzácný a smrtelný nádor na mozk.“

Mluvil sice velmi tiše, ale ona seděla vedle něj, a tak ho dobře slyšela.

„Ta strašná nemoc nám vzala to nejdražší, co jsme s mámou měli, všechno, pro co jsme žili. Naši Kasku, našeho překrásného andílka.“

Když se na ni podíval, pocítila potřebu ještě něco říct, ale dlouho se jí nedařilo vymyslet co. Teprve když otec vracel fotografii do plechovky a bolestně si povzdechnul, našla sílu a ze staženého hrdla vymáčkla pár slov.

„Byla moc krásná.“

Pohládl ji po hnědých vlasech a ona to gesto pocítila jako výraz vděku za svůj komentář.

Od chvíle, kdy jí fotku ukázal, se v domě občas Kassandřino jméno zmínilo.

Ano, Cassandra byla překrásná holčička, a jak Alexandře brzy došlo, byla také ve všem lepší než ona.

Kassandra jako dítě nikdy neplakala, ale Alexandře rodiče už dávno prozradili, že ona jako novorozeně byla k neutíšení. Několikrát za noc je budila, neustále chtěla jíst. V obchodě žadonila, aby jí matka něco koupila, obvykle sladkosti. Alexandra si na to, popravdě, nepamatovala, ale tak jí to rodiče popsali a ona neměla důvod jim nevěřit. Cassandra byla poslušná, nikdy nic nevyžadovala, nejedla sladké a nejvíc milovala ovoce. Matce proto nečinilo potíže v osmdesátých letech chodit po obchodech a hledat vzácné pomeranče a broskve. Cassandra se nikdy nehádala s jinými dětmi, na rozdíl od Alexandry, která se dokonce ve školce s jednou holčičkou poprala.

I co se týče vzhledu, byly obě dcery zcela odlišné. Cassandra byla drobná, štíhlá holčička s hezkou tváří po matce. Alexandra byla vždy o hlavu větší než její vrstevníci. Po otci zdělila výšku a větší nos, rovné hnědé vlasy a svou statnou postavou nejvíc připomínala babičku Ludmilu. Matce se nepodobala vůbec v ničem.

Kassandra od čtyř let chodila do baletu a ráda s rodiči poslouchala klasickou hudbu, zatímco Alexandra byla sportovní

typ, nemohla se dočkat, až do rukou dostane míč a pod nohama ucítí palubovku. Klasická hudba ji vůbec nezajímala, a když byla v pubertě, z jejího pokoje se ozývala hlavně Britney Spears. Hity své oblíbené zpěvačky pouštěla na nejvyšší hlasitost, aby přehlušila zvuky Labutího jezera nebo jiného baletního díla, které poslouchali rodiče a jež se ze starých gramofonových desek šířily z obývacího pokoje po celém domě. Rodiče jí vyčítali, že jim s tou americkou popovou ikonou nedopřeje klidu a že si po náročném pracovním dni ve vlastním domě ani nemůžou odpočinout u hudby, která, jak se zdálo Alexandře, byla jedinou věcí, již si upřímně užívali, protože je spojovala se zesnulou dcerou. Občas pro ni byla jejich oblíbená hudba tak nesnesitelná, že odcházela z domu jen proto, aby nemusela poslouchat baletní skladby, které jako by jí vzkazovaly, že ona svým rodičům nikdy nenahradí to, co jim vzala zákeřná nemoc.

Difúzní intrinsický pontinní gliom. Tak se jmenovala nemoc, kterou Cassandra onemocněla. Teprve později, jako studentka, si konečně zapamatovala přesný název té smrtelné choroby a lépe se seznámila se vším, co její sestra a rodiče před jejím narozením prožívali. Když si na internetu o nevyléčitelné nemoci hledala informace a zjistila, čím vším si pacienti musejí projít až do nevyhnutelného konce, hořkost vůči sestřině dokonalosti, o níž věděla, že jí nikdy nedosáhne, přece jenom zeslábla.

Byla to vzácná nemoc s rychlým vývojem a nejčastěji postihovala děti ve věku kolem pěti let. Prognózy byly velmi špatné a smrt přicházela nejčastěji mezi osmi až jedenácti měsíci od diagnózy. Byl to malý zázrak, že Cassandra s takovým onemocněním přežila skoro dva roky.

Rodičům se poté, co zjistili, že jejich jedináček trpí tak strašnou nemocí, zastavil svět. Slavíkovi zkusili všechno, co si lze představit, aby se ji pokusili vyléčit. Arnošt byl koncem osmdesátých let, kdy byla Kassandře nemoc diagnostikována, už dobře situovaný zubař a matka vysokoškolská učitelka. Avšak žádné známosti, písemné žádosti státním úřadům o léčbu ani pokusy dostat ze Západu nějaký zázračný lék neuspěly. Lék na Kassandřinu chorobu jednoduše neexistoval, a to ani v tehdejší Československu, ani jinde. Zbývala jen složitá a nebezpečná operace a dostupná onkologická terapie.

Šestiletá holčička absolvovala operaci, ale nádor nebyl zcela odstraněn. Dál se šířil a ovlivňoval její rovnováhu, zrak, příjem potravy i dýchání. Do té doby bystrá holčička plná života a energie, která po bytě neustále tančila a smála se, už nemohla chodit, pak ani stát a na konci ani sedět. Nádor způsoboval problémy i v jejím srdci, jeho rytmus byl nepravidelný a bezprostředně ohrožoval její život. S každým dnem u Slavíkových narůstala agonie.

Od chvíle, kdy rodičům došlo, že je veškerý boj předem ztracený, je trápila otázka, zda neměli dát od beznadějně léčby a častých pobytů v nemocnici ruce pryč, a ty dva roky strávit s dcerou raději veselými a běžnými činnostmi doma.

Kassandra zemřela v nemocnici jednoho deštivého dne počátkem roku 1991, v pokoji plném malých pacientů, zatímco rodiče na chodbě čekali na lékaře.

Alexandra nenáviděla nemoc, na niž její sestra zemřela. Kdyby se to nestalo, možná by její dětství bylo šťastnější, po boku sestry, s níž by byla jedna ruka. Možná by si rodiče všimli i jejích dovedností, protože kdo kdy viděl, že je možné porazit

mrtvého člověka? Zesnulý má vždy výhodu, protože už v ničem nemůže udělat chybu.

A ona začala chybovat stále víc. Začala rodičům vzdorovat a nucený rozchod s kariérou basketbalistky byl jedním z jejich posledních rozhodnutí, které přijala bez odmlouvání.

V posledním ročníku gymnázia přestala dodržovat pravidlo, že se v sobotu vrátí domů do půlnoci. Z diskoték a nočních klubů se vracela stále později, a když jednou dorazila domů ve tři ráno, přivítalo ji rozsvícené světlo a naštvaní rodiče v pyžamu.

„Jestli se okamžitě nezačneš chovat, jak máš, můžeš z našeho domu klidně vypadnout,“ běsnila matka, zatímco otec jí přikázal, aby na něj dýchla.

„Nejsem opilý. Měla jsem jenom jeden gin-tonic,“ sdělila jim pravdu, ale otec ji hrubě popadl za ruku.

„Nebudeš se celou noc poflakovat po Praze, ožralá a v těchhle hadrech,“ okomentoval naštvaně její upnuté šaty s příliš velkým výstřihem.

„Podívej se, jak vypadáš. Jako nějaká běhna,“ dodala zhnuseně matka.

Chtěla jim říct, že byla celý večer v nově otevřeném nočním klubu se spolužáky, protože jeden kluk tam slavil narozeniny. A potom že se ještě hodinu zdržela v autě s kamarádkou, která má čerstvý řidičák a odvezla ji domů. Neměla to srdce přerušit její nářky o milostných problémech.

„Děláš nám před našimi kamarády a kolegy z práce ostudu,“ pokračovala matka v obviňování.

„Tam, kde jsem byla, žádní vaši přátelé ani kolegové nebyli,“ odsekla, a vtom jí na tváři přistála facka. Nepamatovala si, kdy ji matka naposledy uhodila. Možná někdy dávno, když byla

ještě dítě, ale i tehdy to byla jenom lehká plácnutí přes zadek. Ohromeně na matku zírala.

„Co jsme komu udělali, že jsme dostali zrovna tebe?“ zasténala Renata. „Namísto takového andílka.“

Matčina slova ji bodla u srdce jako nůž. Ale nesmí se rozplakat, nesmí jim ukázat, jak moc jí ublížili.

Ticho v místnosti se nepříjemně protahovalo.

„No tak, Renatko, uklidni se. Všichni jsme rozrušení,“ pokoušel se otec zmírnit její slova.

„Pojďme spát. O pravidlech Alexiných vycházek si povíme zítra. Vlastně...“ podíval se na nástěnné hodiny. „Dneska ráno.“

Prošla beze slova kolem nich a vydala se do svého pokoje.

Ráno, když konečně vstala, dělal otec něco v garáži a matka byla ve své pracovně. O incidentu z časných ranních hodin už nemluvili, ale ona se od té doby snažila přicházet domů dřív, aby se vyhnula hádce, ale hlavně stále častějšímu srovnávání se zesnulou sestrou.

Docházelo jí, že na svět přišla ve skutečnosti jako náhrada za Kassandru. Ačkoliv neznala details o tom, jak se rodiče rozhodli pro další dítě, nebylo těžké si domyslet, že by se nejspíš nikdy nenarodila, kdyby Cassandra nezemřela.

V době dceřiny smrti měla Renata třiatřicet a její manžel Arnošt o rok víc. Dva roky poté, co pochovali dcerku, s jejíž smrtí se nikdy nesmířili, se jim narodila druhá.

Nejdřív váhali, zda vůbec druhé dítě chtějí. Renata byla zprvu kategoricky proti.

„Dítě není věc, abys ho mohl vyměnit za jiné,“ odmítala manželovy nápady na rozšíření rodiny. „Naši Kasku stejně nikdo nenahradí,“ povzdechla si bolestně.

„Bylo by to naše dítě, Renatko. Ne Kaska, ale naše další holčička nebo chlapeček,“ přemlouval ji manžel, ačkoliv sám si nebyl jistý, jestli je to dobrý nápad. Počátkem devadesátých let se plně věnoval stomatologii, stejně jako manželka učitelskému povolání, a přemýšlel o tom, že jim osud možná už další dítě dopřát nehodlá. Kromě toho mu v hlavě přežívala hrozná myšlenka, že by mohlo onemocnět i druhé dítě. Pokoušel se v literatuře zjistit, jestli ten nádor není dědičný, ale manželce své obavy nesdělil. Přesto si druhé dítě přál, doufal, že by mohli být opět šťastní. Možná ne tak jako dřív, protože rána byla příliš hluboká, než aby se mohla zcela zahojit, ale byli by opět rodiči. Roky utíkají a po čase už může být na další dítě příliš pozdě.

„Nevím, Arni,“ říkala Renata, i když její nesouhlas postupně slábnul. „Víš, někdy se mi zdá, že máme zase holčičku. V tom snu vím, že to není Kaska, ale je jí hodně podobná. Má stejné blondaté vlásky a něžné elegantní ručičky. Vidím ji, jak tančí balet,“ říkávala, zatímco si utírala uplakanou tvář.

Když podruhé otěhotněla, ještě pořád je trápily pochybnosti, jestli udělali správné rozhodnutí. A pak se jim v roce 1993, dva roky po Kassandřině smrti, narodila druhá dcerka. Dali jí sice podobné jméno, ale to byla jediná vazba mezi oběma dívkami.

Druhá dcera pro ně zůstala Alexandrou, při vzácných příležitostech Alex, ale Cassandra byla Kaska. Krásná, talentovaná dívka, jejich andílek, z jejíž smrti se nikdy nevzpamatovali. Nic nemohlo vyléčit jejich bolest, dokonce ani narození druhého dítěte.

Alexandra to dnes dobře věděla. Sama si nedokázala představit, že by mohla přijít o své děti. O šestiletého Jana a čtyř-

letou Angelu, na které nyní myslela, když konečně přes okno stáhla roletu, protože denní světlo už ozařovalo postel, v níž ještě pořád spal manžel.

V dětském pokoji bylo také ticho, jelikož děti si rády přispaly.

Jako matka dnes svým rodičům rozuměla trochu lépe. Mohla jim toho spoustu odpustit, dokonce i to, že břemeno své bolesti uvrhli na její mladá záda.

Ale všechno to, co se stalo potom? Nebyla si jistá, jestli jim zrovna tohle může odpustit.

Konečně zahnala zneklidňující vzpomínky a vydala se do kuchyně připravit své rodině snídani.

TŘETÍ KAPITOLA

Stefan, dříve

Když Stefan Bergmann přišel na svět – v Mohuči na Vánoce, 25. prosince 1977, v den, který si svět pamatuje kvůli odchodu slavného komika Charlieho Chaplina –, neměla jeho matka Greta mnoho důvodů k úsměvu. Tehdy si nemohla ani představit, že by její jedináček mohl za dvacet a pár let řídit dopravní letadlo a oženit se se ženou pocházející ze šlechtické rodiny.

Gretu Bergmannovou, dceru švadleny a pekaře, jež otěhotněla v sedmnácti letech a matkou se stala ještě před dovršením plnoletosti, opustil o dva roky starší mladík ještě před synovým narozením. O svém otci Martinu Fischerovi se Stefan dozvěděl jen tolik, že byl povoláním automechanik a přesvědčením dobrodruh.

Otec syna viděl jen jednou, když se nečekaně slitoval nad svou bývalou dívkou a před odchodem z Německa jí do dlaně strčil svazek německých marek s vysvětlením, že nemůže od-

jet a nechat syna hladovět. Peníze mladé matce, která neměla podporu rodičů, vystačily na dva měsíce života, ale potom si musela, kromě práce servírky, přivydělávat také péčí o starou paní, aby sobě a synovi zajistila živobytí. S vypětím všech sil syna vychovala a zajistila mu vzdělání – k překvapení mnohých to byl pilný a nadaný žák.

Ještě na základní škole Stefan vynikal znalostmi a dovednostmi a učitelé matce radili, aby s ním za každou cenu směřovala na gymnázium, kde by získal ty nejlepší základy pro vysokoškolské vzdělání.

Syn se svým rodičům podobal jen málo a Greta si občas dělala legraci, že tak chytré dítě možná ani není její a že ho v porodnici vyměnili. Po své krásné blondaté matce zdědil pouze klidnou a umírněnou povahu, zatímco po otci hnědou kštici a výrazně odstávající velké uši, které si jako chlapec neustále zakrýval vlasy.

V době, kdy dokončoval gymnázium, se Greta úplnou náhodou dozvěděla o osudu muže, s nímž před osmnácti lety neplánovaně otěhotněla.

„Martin zahynul na nějaké plachetnici,“ oznámila překvapenému synovi. „Četla jsem to v novinách.“

„Martin?“

Nejdřív vůbec nepochopil, o kom je řeč.

„Martin Fischer, tvůj otec.“

„Zahynul?“ ptal se a měl výčitky svědomí z toho, že jeho hlas zněl zcela lhotejně.

Ale ani matka nepřikládala informacím z médií zvláštní emocionální význam. Byla jen překvapená tím, co si zrovna přečetla.

„Plul po Tichém oceánu se dvěma Tahitány. Píšou, že plachetnice ztroskotala. Martin a jeden z nich se utopili, třetího trosečníka našli. Několik dní plul na kusu prkna.“

„A je to vážně on?“

„Psali, že to byl Němec. Martin Fischer, třicet sedm let.“

„Tak to by mohl být fakt on,“ uzavřel Stefan a šel najít noviny, které toho rána matka přinesla od sousedky.

Vedle krátkého článku o nehodě plachetnice za špatného počasí, při níž zahynuli Němec a Tahitan, byla fotografie muže zarostlého plnovousem, který jako jediný potopení plavidla přežil. S Martinem se pojilo ještě vyjádření přeživšího, že „jeho německý kamarád byl úžasný člověk, že spolu obepluli kus světa, absolvovali měsíční pěší pochod pouští Gobi a v Thajsku prováděli kousky s kobrami“.

Zjištění, že jeho otec už není, Stefana moc nezabolelo, jelikož k němu neměl žádné pouto. Ostatně, ani jej neznal. Stejně tak mu neměl za zlé, že ho opustil. Stefan obecně málokomu cokoliv zazlíval, což v jeho dětství vedlo k tomu, že jej někteří kluci využívali, díky čemuž si často vytáhl černého Petra.

Když zjistil, jakým způsobem otec zemřel, došlo mu, že to byl člověk, který žil vyloženě pro sebe a který dal přednost ambicím před vlastním synem. Stefan doufal, že během svého krátkého života našel to, co hledal.

Přesto ten neznámý muž svého syna ovlivnil. Právě díky dospívání bez otce bylo Stefanovým velkým přáním založit vlastní rodinu, v níž by mohl své ženě a dětem nabídnout vše, co jeho otec jemu a matce odepřel. Ačkoliv se mu Greta snažila druhého rodiče nahradit, nemohla mu kvůli pracovním povinnostem věnovat dostatek času a pozornosti.

V raném mládí byl jeho milostný život jako nepopsaný list papíru, protože každá dívka, která se mu líbila, v něm buď viděla jenom kamaráda, nebo si jej vůbec nevšímala. Nebyl ošklivý, ale ani nijak zvlášť přitažlivý kluk, ať už vzhledem, nebo oblečením, na které během školních let neměl peníze.

Měl protáhlou tvář a malý, téměř dívčí nos, kvůli čemuž byly jeho odstávající uši ještě výraznější. Dojem napravovaly hezky tvarované rty, ale také hnědé oči, z nichž neustále vyzařoval optimismus.

Jak se blížil k plnoletosti, nebyl sice už tak hubený jako dřív, ale ani svaly mu v dobývání dívek nepomohly. Ty, u kterých by měl možná šanci, se zas nelíbily jemu. Matka si z něj kvůli tomu dělávala legraci, že je moc vybíravý a že mu život při tom čekání na neexistující princeznu proteče mezi prsty.

„Ty taky nejsi princ na bílém koni,“ vtipkovala. „Ale pro mě jsi stejně nejkrásnější,“ objala jej matka, která měla zejména v mládí hodně nápadníků, ale žádného si nevzala, protože na prvním místě měla vždy svého syna, jemuž věnovala všechen volný čas.

Ohledně opačného pohlaví se mu nedařilo lépe ani v době, kdy navštěvoval leteckou školu, kde se připravoval na roli komerčního pilota. V nejvyšší možné míře se věnoval učení a tomu, o čem od dětství snil – letadlům, létání a výškám.

Nevěděl, kdy přesně přišla ta klíčová chvíle, kdy si začal představovat, jak jednoho dne bude řídit letadlo, a občas se mu zdálo, že si to přál odjakživa.

Vzpomínal, že jednou, sotva začal chodit do školy, v televizi viděl film, který na něj udělal takový dojem, že pak matku celé dny prosil, aby jej vzala na letiště a on se mohl naživo podívat,

jak letadla přistávají a vzlétají. Greta neměla čas, aby synovi toto neobvyklé přání splnila, a tak letiště navštívil sám až o několik let později. Americký film *Letiště*, natočený sedm let před jeho narozením, potom viděl ještě několikrát, a když se zapsal na leteckou akademii, koupil si i Haileyho román, podle nějž to slavné drama natočili.

Jako školák zůstával v době, kdy matka nakupovala nebo ve městě zařizovala jiné věci, raději sám v parku. Lehával na lavičce, a když žádná nebyla volná, natáhnul se na trávu s rukama za hlavou a hleděl na oblohu. V té pozici zůstával dlouho a čekal, až mu nad hlavou proletí ptáci. Záviděl jim, že umí létat, a natahoval ruce k nebi, aby se k té nekonečné modři alespoň trochu přiblížil. Jak jen krásné musí být ocitnout se tam nahoře a pozorovat svět pod sebou, myslel si a kladl si otázku, co by mohl udělat proto, aby jednoho dne také vzlétl. Aby vystoupal letadlem k nebi a opět bezbolestně přistál, zrovna jako pták.

Už na gymnáziu si začal vytvářet domácí knihovničku z knih, které se jakýmkoliv způsobem týkaly létání a letectví. Byly v ní knihy o létání, monografie o vývoji civilních letadel i kompletní spisy Antoina de Saint-Exupéryho, pilota a spisovatele. Jeho *Noční let* se mu povedlo získat v několika různojazyčných vydáních.

Matka neměla moc času, aby poslouchala jeho historky o létání, a tak svou posedlostí výškami obtěžoval kamarády, kteří měli dostatek trpělivosti vyslechnout si mýtus o letu Daidala a Ikara. Legendu o útěku otce a syna ze zajetí na Krétě, kdy pro sebe a syna vyrobil Daidalos křídla z vosku a peří, ale Ikaros se příliš přiblížil ke slunci, které vosk v jeho křídlech rozpustilo, Stefan vyobrazil vlastními kresbami. Ač nepřiliš zručně nakres-

lené, výjevy z příběhu o prvním mytologickém letci ještě dlouho krášlily stěny jeho pokojíčku.

Mýtus o Ikarovi mu posloužil o několik let později, když si dělal legraci z mladého kolegy ve škole pro piloty, který během výuky před všemi vypustil na učitele otázku, jaká výška letu je nejbezpečnější. Stefan mu později převyprávěl tu známou legendu.

„Neleť příliš vysoko, aby ti sluneční paprsky neroztavily vosk, ani příliš nízko, aby ti mořská vlhkost nezatížila křídla. To řekl Daidalos synu Ikarovi, ale ten jej neposlechl. Okouzlen nekonečným nebem vystoupal tak vysoko, že Slunce rozpustilo vosk, a on spadl do moře,“ vyprávěl udivenému kolegovi.

„Nikdy jsem ten příběh neslyšel,“ přiznal mladík, který brzy poté školu vzdal.

Stefan školu pro komerční piloty dokončil jako jeden z nejlepších v ročníku a ihned získal práci v jedné letecké společnosti.

Když poprvé sám řídil nejmodernější typ Boeingu a vystoupal nad šedivé dešťové mraky do slunečního jasu, naplnil ho pocit naprostého štěstí. V rekordním čase složil i kapitánské zkoušky.

Uskutečnění snu o létání šlo ruku v ruce s nečekaným vývojem na poli lásky. Zlomový okamžik jeho milostného života nastal, když poprvé oblékl uniformu pilota. Bylo to jako by někdo zmáčkl tlačítko a namířil na něj reflektory, až se na něj dívky slétávaly doslova jako můry na světlo.

Kráčel letištní halou jako pilot plný sebevědomí, ale jako muž stále plný té nejistoty, která jej při setkání s hezkou ženou nutila k pokusům zakrýt si odstávající uši pod vlasy. To už

však nebylo možné, protože po dokončení gymnázia se nechal ostříhat úplně nakrátko. Pravdou bylo, že se tím jeho uši sice odhalily, ale ten „vojenský“ účes zároveň dodával jeho úzké tváři jakousi přitažlivou mužnost. O zbytek se postaral stejnokroj pilota, a Stefan tak už najednou neměl problém s dobýváním pohledných žen, co by si jej dříve ani nevšimly.

Po tom, co ukončil tříměsíční vztah s advokátní koncipientkou Helgou, kterou na jedné zábavě přistihl, jak šnupe lajnu kokainu, se vídal s hezkou prodavačkou, jež pracovala v letištním obchodě. Myslel na to, že by si Eddu i vzal, ale od tohoto záměru upustil ve chvíli, kdy se mu přiznala, že si nepřeje mít děti.

„Neřekla jsem nikdy, ale teď se v roli matky nevidím. Chci s tebou cestovat a poznávat svět.“

Nepříjemně překvapený jí zkroušeně vysvětlil, že on v práci nemá čas na procházky po městech, v nichž tráví čas mezi lety, což dívku vůbec neodradilo.

„To nevadí, můžu se tam poflakovat sama, chodit po nákupu.“

Odmítl dál pokračovat v konverzaci na téma, díky němuž odhalil, že Edda přeci jen není ta pravá.

O týden později se rusovlasá prodavačka odstěhovala z jeho bytu a on se nestačil divit, když se poté, co jí řekl, že se s ní chce rozejít, hořce rozplakala a obvinila jej, že jí zlomil srdce. Dalších pár měsíců se, plný výčitek svědomí, snažil nechodit kolem obchodu, v němž pracovala, a oddechl si až ve chvíli, kdy ji jednou večer viděl nastupovat do jakéhosi auta a líbat se s řidičem.

Práce pilota mu však do života nepřinesla pouze hezké dívky, ale i dobré příjmy, takže mohl matce konečně zařídit větší

byt. Greta stále pracovala jako servírka a byla pyšná na syna-pilota, který se sice objevoval doma jen zřídka, ale každý den jí volal, aby zjistil, jak se má a jestli něco nepotřebuje.

Nedlouho poté, co začal pracovat, se od matky odstěhoval a pronajal si malý, ale překrásně zařízený byt v centru Mohuče. Moc v něm však nebýval a kvůli dynamickému životu pilota, jenž spočíval také v častém přespávání v hotelech, si občas po probuzení nemohl hned vzpomenout, kde se vlastně nachází.

Svou práci miloval. Byl jedním z těch pilotů, kteří dbají na neustálé sebezdokonalování, takže se zajímal i o typy letadel, s nimiž nelétal.

Díky přizpůsobivé a klidné povaze měl výborné vztahy se všemi kolegy a s některými piloty se spřátelil. Jediné, co mu chybělo, byla jeho vlastní rodina. Ve svém bytě se cítil dobře, ale stále častěji přemýšlel o tom, jaké by to bylo vrátit se do domova, kde jej nebude vítat pouze ticho.

V pětadvaceti letech měl za sebou několik neúspěšných vztahů. Po Eddě se scházel s méně pohlednou odbornicí v oblasti IT, ale když se přestěhovala kvůli práci do Hamburku, jejich vztah ukončila s výčitkami, že se spolu i tak vídali příliš málo.

Když jej kamarád Werner, pilot, který pracoval pro jinou společnost, pozval na oslavu příchodu nového roku 2003 do oblíbené restaurace na mohučském předměstí, nechal se Stefan dlouho přemlouvat. Neměl totiž rád hlučné novoroční oslavy, Silvestra radši trávil v menší společnosti doma, nejčastěji s matkou a v úzkém kruhu přátel, nebo se svou dívkou, pokud zrovna nějakou měl.

Werner mu sliboval skvělou zábavu, a tak nakonec souhlasil, tím spíš, že ho moc nelákalo strávit tu nejbláznivější noc sám,

jelikož matce se po letech podařilo najít spřízněnou duši. Ačkoliv pro ni sňatek nepřicházel v úvahu, trávila Greta stále více času s vdovcem, s nímž se seznámila, když po smrti své ženy začal chodit do restaurace, kde pracovala. Pohledný fyzioterapeut, zaměstnanec fotbalového klubu Mainz 05, se rozhodl na Silvestra zavést Gretu k rodině své dcery do Darmstadtu. A tak Stefan po chvílce váhání nakonec přeci jen přijal kamarádovu nabídku, aby mohl přivítat Nový rok pro změnu v přecpané restauraci.

Rozhodnutí zúčastnit se té novoroční oslavy později často připisoval osudu. Společnost to byla početná, to věděl dopředu, a většinu lidí u dlouhého stolu vůbec neznal – kromě Wenera a jeho novopečené manželky a ještě dvou dalších pilotů.

Celý večer se především nudil, vadila mu na jeho vkus příliš hlasitá hudba, která ztěžovala rozhovor u stolu, a tak hlavně mlčel, protože se nechtěl s ostatními překřikovat.

Myslel na matku, na to, jak v poslední době vypadá šťastně, což připisoval známosti s vdovcem. Přesto že se s ním setkal pouze jednou, stačilo to, aby si udělal závěr, že jde o sympatického padesátníka.

Toho večera trochu tančil, zejména s Wenerovou manželkou Ellou, a jediné, co podle něj stálo za to, bylo skvěle připravené menu. Nebyl nějaký gurmán, ale musel uznat, že tak dobrého lososa ještě nikdy nejedl.

Později se vždy divil, jak to, že si jí toho večera nevšiml dřív, když byla v tom velkém sále jednou z nejrozdováděnějších dívek.

Teprve když se blížila půlnoc, všiml si štíhlé blondýny, která se kroutila do rytmu na improvizovaném tanečním parketu.

„Tahle je z Madonny úplně hotová,“ prohodil Werner, když pozoroval dívku v růžových šatičkách, která tančila jako by měla sólové vystoupení. Poté, co už podruhé skončila hitovka americké popové hvězdy *Die Another Day*, sklídila blondátá kráska od části publika v sále potlesk.

„No tak, už ses nazíral dost, ne?“ vtipkovala Wernerova manželka. „Vidím, že jsi rychle zapomněl, že jsi ženatý chlap!“ plácla ho po ruce.

„Nezapomněl, ale taky nejsem slepý,“ odvětil kamarád, což Stefana rozesmálo, ale očima stále sledoval dívku, která se mezitím vrátila ke svému stolu.

Seděla se dvěma mladšími muži a jednou dívkou. Nejspíš to jsou dva manželské páry, řekl si a vrátil se pohledem zpět ke svému talíři, na němž byl stále ještě nenačatý kus dortu. Když ale opět zvedl hlavu, všiml si, že dívka kouká jeho směrem. Mladík, který seděl vedle ní, prohmatával kapsy bundy pověšené na opěradle, odkud vytáhl mobil. Do půlnoci zbývalo dvacet minut.

Stefan nemohl říct, jestli se blondýnka dívá zrovna na něj nebo na někoho jiného u jeho stolu, ale pohledem neuhýbala. Ani on, takže dál skoro až neslušně zíral jejím směrem.

Tehdy mladík vedle ní náhle vyskočil a pospíchal pryč ze sálu. Blondýnka brzy poté také vstala, něco řekla zbytku své společnosti a vydala se k východu.

Zatímco procházela středem sálu, který sloužil jako taneční parket, ale momentálně zel prázdnotou, protože hudba utichla, povedlo se mu lépe si ji prohlédnout.

Její krása ho doslova zamrazila. Měla na sobě sice krátké moderní šaty a na nohou po kolena vysoké bílé kozačky, ale

vyzařovala z ní ta klasická, věčná krása. Způsob, jakým se s grácií a sebevědomím pohybovala, prozrazoval, že je zvyklá na cizí pozornost. Plavé vlasy svázané do drdolu se jí při tanci částečně rozpustily, takže jí pár pramenů padalo kolem tváře a další na odhalená záda.

Když šla kolem, na chvíli se na něj zadívala. Na rudých rtech zachytil lehký úsměv a duši mu zaplavilo jakési podivné horko.

Spontánně vstal od stolu.

„Kam jdeš?“ divil se Werner. „Už bude půlnoc.“

„Do půlnoci je ještě čas. Jdu... na záchod.“

Pomalým krokem se vydal pryč ze sálu, věděl, že na chodbě jsou toalety, ale také se tudy jde k východu z restaurace. Chtěl zjistit, kam odešla, a stále přitom myslel na úsměv, jež mu věnovala.

Na chodbě nikdo nebyl, a tak dospěl k závěru, že buď z restaurace odešla, nebo šla na toaletu.

Ale vtom se vstupní dveře restaurace otevřely dokořán a v nich se objevil ten mladík, za nímž odešla. Kolem pasu držel nižší černovlásku. Šli rozesmátí chodbou a za nimi se zjevila ona.

Všimla si ho a na chvílku se zastavila.

„Tildo, jdeš? Už bude půlnoc...“ houknul na ni mladík.

„Běžte. Musím si spravit mejkap.“

Pár vstoupil do sálu a oni na chodbě zůstali sami.

Stefan byl jako očarováný. Pořád stál vedle dveří k pánským toaletám a zíral na ni. Takže se jmenuje Tilda. Neúspěšně se snažil přijít na to, co by jí mohl říct.

„Vy jste všichni piloti?“

Ta otázka ho ještě víc zmátla. O čem to mluví?

„U toho dlouhého stolu,“ přistoupila k němu blíž. „Brácha mi říkal, že je to nějaká společnost z Lufthansy.“

„No... nejsme všichni piloti. Já teda jsem. Ale nejsme všichni ani ze stejné firmy. Ve skutečnosti většinu těch lidí neznám,“ odpovídal nesouvisle.

Přikývla a se zájmem si jej prohlížela.

„To byl váš bratr?“ zeptal se s viditelnou úlevou.

Další úsměv, který se jí objevil na tváři, prozrazoval, že jí to neuniklo.

„Jo, Gerhard je můj bratr. Jeho holka musela nutně domů, jen co jsme přišli. Jejímu tátovi se udělalo špatně.“

„To nezní zrovna moc dobře,“ řekl opatrně. „Doufám, že už je mu líp,“ uzavřel vzhledem k tomu, že právě viděl, jak se dívka na zábavu vrátila.

„Jo, byl to planý poplach. Inžin táta je diabetik, tak se šla podívat, jak mu je.“

„A co zbytek té vaší party?“ vyptával se, aby zjistil, jestli náhodou ten druhý muž od jejího stolu není její přítel.

„Co je s nimi?“

Věděl, že si s ním hraje, ale nevadilo mu to.

„To nejsou vaši sourozenci, předpokládám. A nejspíš ani nejsou piloti.“

I když myslel, že se mu ten vtip zrovna nepovedl, vybuchla smíchy.

„Piloti nejsou. Erika a Peter jsou vlastně podmořští archeologové.“

„Vážně?“ pokračoval ve zbytečném údivu, protože nevěděl, jak by ještě rozhovor natáhl.

„Je s vámi fakt zábava,“ řekla.

Její smích byl nakažlivý, takže se trochu uvolnil, ale pořád mu chyběla slova, jimiž by jejich setkání prodloužil.

„Takže vy řídíte letadlo,“ navázala na to, co říkal, a bez skrupulí si jej přeměřila od hlavy k patě.

Litoval, že na sobě nemá uniformu, i když věděl, že se toho večera ohledně ošacení snažil víc než obvykle, díky čemuž teď byl spokojený. Opět si pomyslel, že některá povolání opravdu vyvolávají u dívek zájem.

„Řídím Boeing. Na mezinárodních linkách,“ zdůraznil, neboť na ni chtěl udělat větší dojem, což se mu taky povedlo, protože vzrušením vytřeštila oči a pomalu přikyvovala.

„Jmenujete se Tilda?“

Studoval její krásnou tvář ohraničenou prameny plavých vlasů. Všiml si, že má hnědé oči, podobně jako on, a velmi dlouhé černé řasy. *Jestlipak jsou umělé*, říkal si, aniž by se na ni přestal zkoumavě dívat, což jí vůbec nevadilo. Zjevně byla na obdivné mužské pohledy zvyklá.

„Jmenuju se ve skutečnosti Mathilda. Tilda mi říkají jen bratři a rodiče. Lépe řečeno, dovolím to jenom jim, protože se mi víc líbí moje plné jméno,“ detailně vysvětlila za veselého smíchu.

„Dobré vědět, Mathildo. Já jsem Stefan Bergmann.“

„Dobré jméno pro pilota,“ okomentovala a potom ho, k jeho překvapení, uchopila pod paží.

„Jdeme dovnitř, Stefane Bergmanne. Nebylo by hezké, kdybych těsně před půlnocí zmizela.“

„Jako Popelka,“ doplnil tiše.

Když pomalu kráčeli chodbou, cítil, že mu díky jejímu lehkému doteku srdce buší až v krku.